

La mort del filòsof de Dau al Set

Arnau Puig va signar just aquest divendres la donació del seu fons a la Universitat Politècnica de Catalunya

El llegat, salvat

Maria Palau
BARCELONA

Els últims anys, la gran preocupació d'Arnau Puig era deixar en bones mans el seu fons bibliogràfic i artístic. Ho va revelar en una entrevista a aquest diari, el 23 de juny. No en demanava res a canvi, i això que la seva situació econòmica era dèbil.

El filòsof estava disgustat perquè havia ofert el seu llegat a les administracions, sobretot a la Generalitat, i a diverses institucions artístiques, com ara el MNAC i el Macba, però no li havien respost com esperava. "M'han deixat penjat", lamentava en l'entrevista. Passat l'estiu, va començar a entreveure la llar definitiva per al seu univers de papers i obres: la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), que va contactar amb ell amb la sensibilitat que altres no van tenir. Li feia una especial il·lusió perquè hi havia exercit de professor. Era catedràtic d'estètica de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura (ETSAB).

Just aquest divendres va signar el conveni de donació. Amb l'ajut dels metges que l'atenien a la clínica, un Puig agonitzant va moure cel i terra per deixar resolt el seu desig. Volia marxar tranquil, va dir als seus cercles íntims. *In extremis*, doncs, el seu fons s'ha salvat.

La persona clau per tancar els tractes ha estat Carme Fenoll, cap del gabinet del rector de la UPC. L'acord es va fer públic ahir, instants després que es propagués la notícia de la seva mort, en una nota en què la universitat confirma el seu compromís de catalogar i fer accessible el patrimoni de l'últim membre de Dau al Set des de la biblioteca Oriol Bohigas de l'ETSAB "a tots els estudiants i investigadors, així com als arquitectes, professors i estudiants de la mateixa escola".

El fons està format per

El director de les biblioteques de la UPC, Dídac Martínez; la cap del gabinet del rector de la UPC, Carme Fenoll, i Arnau Puig, fa uns dies, a l'estudi del filòsof ■ C.F.

una gran biblioteca de títols de filosofia, estètica i crítica d'art; el seu arxiu personal de documents, conferències i escrits; tots els seus llibres publicats; la seva col·lecció particular de peces d'art contemporani, entre pintures i gravats; una petita col·lecció d'arqueologia, i els nombrosos premis, medalles i guardons que ha rebut al llarg de tota la seva vida.

Puig estava trist perquè la Generalitat i institucions com el MNAC no el van voler

"Tot aquest llegat servirà per aprofundir l'estudi de les idees i els moviments artístics, tant d'àmbit mundial com català. La seva obra és monumental i la seva voluntat és que els futurs arquitectes puguin disposar d'un fons bibliogràfic i documental excepcional i únic", rebla la nota de la UPC, en la qual anuncia que l'ETSAB organitzarà diversos actes acadèmics

en homenatge seu en els pròxims mesos.

La UPC ha estat la culminació feliç d'un procés estranyament maleït que també ha acompanyat la família Planas de la revista *Bonart*, a la qual Puig va confiar les gestions per trobar el destí del seu fons quan va veure que els museus i els arxius que ell havia considerat preferents no se'n volien fer càrrec. En l'entrevista que va publicar aquest mitjà, l'intel·lectual mostrava així el seu neguit: "Quan jo desaparegui, on anirà a parar tot això? Al drapaire, com hi va anar a parar el llegat del Ràfols-Casamada? Si jo fos un simple professor de filosofia, tant li fot, però és que em sembla que no soc un simple professor de filosofia. Crec que, amb tot el que he fet, he arribat a muntar un corpus d'interpretació, allò que se'n diu una filosofia, una manera d'entendre el món. I aquí [al fons] hi ha les bases, els fils, els arguments, les causes de per què he arribat on he arribat."

Les institucions que van anar desfilant pel seu estudi només estaven disposades a conservar una part del fons. Però per a

Puig era fonamental que es preservés tot unit, la part literària i la part plàstica (una interrelació que l'UPC sí que va entendre tot d'una que calia respectar). L'entristia profundament que no li donessin un valor de conjunt: "Si hi hagués un quadre del Tàpies de 50.000 euros ja s'ho haurien endut. Però no tinc cap gran Tàpies, no el tinc, no. Ara bé: de llibres i de quaderns seus dedicats n'està ple. Tot el que jo tinc és fugisser, tot té una consistència únicament i exclusivament mental i sensible. És com l'amor: és un cop d'ull que pot durar eternament o només un instant."

En l'entrevista, Puig explicava com veia el final de la seva existència, que ja veia proper. "L'inquieta la mort?" "Gens! Som una part d'un tot. Jo només soc una unitat que pensa—filosofo com pixo, és a dir, amb tota la naturalitat—, i n'hi ha centenars, milers, milions de milions d'unitats, i cada una executa la seva part. Quan mors, ja has acabat la tasca. El que està fet és el que val, el que no està fet ja ho farà una altra d'aquestes infinites molècules." ■

El compositor Krzysztof Penderecki, dirigint l'Orquestra Simfònica Nacional de la Xina en un concert a Pequín ■ EFE

Una mort en temps 'kairològics'

Mor a Cracòvia el gran compositor polonès Krzysztof Penderecki

Oriol Pérez Treviño
BARCELONA

El gran compositor polonès Krzysztof Penderecki (1933-2020) va morir ahir a Cracòvia. Amb la seva mort, no només desapareix un dels grans de l'anomenada "música contemporània" occidental, sinó també una figura que, dotada d'una gran intel·ligència i capacitat de lectura dels nous temps, no va tenir inconvenient a deixar que la seva música anés més enllà de les sales de concerts i fos emprada, a tall d'exemple, com a banda sonora de molts films.

D'entre moltes obres, possiblement la seva *Passió segons sant Lluc* (1963-1966) no només és una de les més destacades d'un important catàleg, sinó també molt adient per aquests temps de confinament i quan, precisament, estem a punt d'enfilar-nos

cap al diumenge de Rams i la Setmana Santa. Diria que és un moment oportú, *kairològic* en el llenguatge de Raimon Panikkar, per submergir-nos en una obra que, en la història de la música occidental, no s'havia tractat tan profundament, pots ser, des del primer terç del segle XVIII, amb permís de l'oratori *Golgotha*, de Frank Martin. Fent ús de tècniques serials, Penderecki ens introdueix en una arquitectura sonora en què no només se'n apel·la a "viure" la passió del natzarè, sinó a fer-ho des de l'arquetip i la metàfora que hi ha més enllà de la literalitat. En un moment de les nostres vides en què ens ha caigut el vel que ens feia creure invulnerables, la música de la Passió pendereckiana ens remet plenament a les experiències del dolor, el patiment i la incomprensió d'un temps sabàtic, però també al somni d'alliberament i de renaixement que trobem en l'acord final de mi major que clou l'obra. ■